

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙΚΙΔΙΑΣ

(Πίναξ του Φόν Ντρίεντ)

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΚΛΟΝΤΙΚΕ (*)

Ένα κομμάτι χαριστό λαρδί άπομένε στο χροσούθηρα Μόργκανσον που κόντενε κι' αυτό να τελειώση.

Ή πείνα τόν βασάνιζε και τó προσώπó του πρόδινε τή μεγάλη επιθυμία του νά φάη. Τά μάγουλά του ήσαν θαυλούμενα κι' ή επιδεριμάδα του νεντωμένη άπάνω στά κόκκαλα. Τά μάτια του ήσαν θολώονα κι' δλόκληρη ή άγωνία που τόν βασάνιζε ζωγραφιζόταν σ' αυτά.

Σπρίγγοντας τά χείλη του ό Μόργκανσον σηκώθηκε, έκανε μερικέσ βόλτες κι' έπειτα, άφού ξανακάθισε, έβγαλε τήν πάπα του από τήν τσέπη του. Βλέποντας πως ήταν άδεια, έβγαλε και τήν χαποσακκούλα του που ήταν πλεγμένη από τριζες φώκιας, τήν αναποδογύρισε με προσοχή και τήν τίναξε. Έπειτα συγκέντρωσε τισ διάφορες θράψες πουπεσαν από μέσα, άνάμεσα στις όποίες θρισκόντουσαν και μερικά ψήφουλα καπνού.

Τά ξεχώρισε με φροντίδα, ξεκαθάρισε με τόν ίδιο τρόπο και τισ τσέπες του κι' έτσι, έπειτα από ένα τέταρτο, κατώρθωσε νά γεμίση τήν πάπα του ως τή μέση.

Τήν άναψε στη φωτιά της κατασκηνώσεώς του, και, πλησιάζοντας σ' αυτή, κάθισε άπάνω στις κουβέρες γιά νά στεγνώση τισ μουσκαμένες μύτες του.

Όταν ή πάπα του τελειώσε, σηκώθηκε πάλι βραχίος και, κωτίζοντας τή φλόγα της φωτιάς που έσβυνε, παραδόθηκε σέ βαθιές σκέψεις.

Όσο σκεφτόταν, σιγά-σιγά τó βλέμμα του φωτιζόταν και κάτω άπ' τισ μαζεμένες του βλεφαρίδες, μιá άγρια άπόφασι ζωγραφιζόταν στά μάτια του. Μέσα στό χάος της άδλιότητάς του, έβλεπε επί τέλους καθαρά κι' είχε πάρει τήν άπόφασι του. Δέν ήταν βέβαια πολύ ενφηνισιά ή άπόφασι του αυτή, γιατί τó προσώπó του είχε σκληρυνθεί κι' ένας σαφώνειος σαρκασμός φάνηκε στά χείλη του.

Μιά κι' είχε πάρει τήν άπόφασι του, έπρεπε νά τήν πραγματοποιήση. Σήκωσε λοιπόν τή σπηλιά του, έκαν' ένα μπόγο τισ κουβέρες του, έπειτα τισ φρότισε στό έλικθρό του μαζί με τó λαμαρινέιο μαγάλι του, τó δαίλο του, τó τσεκούρι του και τó κομμάτι τού λαρδιού, και ζέστανε τά χείρια του στη φωτιά. Τά πόδια του τόν έκαναν νά υποφέρη πολύ και κοιτουσίνοντας ζεύγηνες στό έλικθρό του, περνώντας τó χαλινάρι στον ώμο του, έπειτα ξεκίνησε, ακολουθώντας τήν παγο-

μένη κοίτη τού ποταμού Γιούκον.

Μετά τέσσερες ώρες έφτασε στη Μίντο, μιá πολιτεία που θρισκόταν στην κορυφή ενός λόφου.

Ό Μόργκανσον άφησε τó έλικθρό του μπρός στη μοναδική ταβέρνα της μικρής αυτής πολιτείας και μπήκε μέσα. Άφησε άπάνω στό μπάγκο τή μικρή σακκούλα—τού χροσάφιου—που φαινόταν άδεια, και ρώτησε :

— Φτάνει ό,τι έχει έδó μέσα γιά νά πώ ένα ποτήρι ;

— Ό ταβερνάρης έθριξε μιá γρήγορη ματιά στη σακκούλα και στό Μόργκανσον κι' έπειτα έφερε ένα ποτήρι και μιá μπωτίλια.

— Μήν άνησυχίς γιά τήν πληρωμή, τού έλεε.

— Πάρε όστόσο ό,τι άπομένει μέσ' στη σακκούλα, έλέμεινε ό Μόργκανσον.

Ό ταβερνάρης πήρε τή σακκούλα, τήν κούτησε αναποδογυρισμένη πάνω από ένα πάτο, τήν τίναξε κι' έπεσε έτσι έλάχιστη χροσόσκονη. Τότε ό Μόργκανσον ξαναπήρε τή σακκούλα, τήν κούταξε καλά και έλεε ζωφρισμένος :

— Νόμισα πως είχε περισσότερη σκόνη... Γιά μιό δολλάριο τούλάχιστο...

— Δέν πειράζει, τού απάντησε ό ταβερνάρης. "Ό,τι χάνω από σένα, θά τó πάρω από κανέναν άλλο...

Ό Μόργκανσον πήρε τότε δειλά τή μπωτίλια και γέμισε διακριτικά τó ποτήρι του μονάχα ως τή μέση...

— Τι κάνεις εκεί, τού φώναξε ό ταβερνάρης γιά νά τόν ενθαρρύνη. Γέμισέ τó δλόκληρο.

Μονομιάς ό Μόργκανσον γέμισε τó ποτήρι του ως άπάνω. Ήλεε άργά τó θείο ποτό, κωθόντας τή φλόγα του να τού διαγώνη τή γλώσσα, νά τού πλημμυρίζη τó λάρυγγα με μιá δυνατή θερμότητα και νά κατεβαίνη ως τó στομάχι του σάν καταπραυντικό.

— Μήπως έχεις κι' εσύ σκερβούτο ; τόν ρώτησε ό ταβερνάρης.

— Νά, έχω, τού απάντησε ό Μόργκανσον. Μά δέν είναι τίποτε... Δέν έχω άργίσει άκόμα ούτε νά πηξούμαι... Έλπίζω νά πάω στό Ντρός κι' εκεί, με φρέσκια χόρτα νά σταματήσω τήν πρόοδο της άρρώστειας.

— Όστε έχεις δια τά καλά ! τού απάντησε γελώντας άγαθά ό καταστηματούχος. Ούτε χροσάφι βρήκες, ούτε χρέματα έχεις, ούτε σάλονα κι' είσαι κι' άρρωστος... Άν ήμιον στη θέσι σου, θάβινα βρασιμένο έλαούβουλο...

Ό συγγραφέας τού διηγήματος Τζάκ Λόντον

(*) Κ λ ό ν τ ι κ ε, χρυσόφορος περιοχή μεταξύ Άλάσκας και Καναδά, προσελκύσασα κατά τó τέλος τού περασμένου αιώνα χιλιάδες χρυσοθήρων.

